

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1936-37

OPERA

Urednik: M. Bravničar

Izhaja za vsako premijero

Din 2 50

Okusno Vas oblači le
DAMSKI MODNI SALON

Cene in izdelava solidna

Sonja

GLEDALIŠKA UL. 7

**NOVO OTVORJENI
SALON DAMSKIH KLOBUKOV**

**„OREL“
LJUBLJANA
SV. PETRA C. 13**

**VELIKA IZBIRA IN PRVOVRSTNA
KVALITETA – NIZKE CENE**

IZVOLITE SI OGLEDATI MOJE IZLOŽBE!

PAPIR, pisarniške, tehnične in šolske potrebščine ●

Najugodnejše v največji izbiri ●

IV. BONAČ, Ljubljana ●

Akademiki dobijo pri nakupu popust

Nalivna peresa ●

GIUSEPPE VERDI:

PLES V MASKAH

PREMIERA: 18. OKTOBRA 1936

Z Rigolettom (1851.), Trubadurjem (1853.) in Traviato (1853.) je Verdi dosegel vrh svoje prve stvariteljske dobe in jo tudi uspešno zaključil. Ta tri dela so si sledila zapovrstjo, z njimi si je utrdil v svetu ime mojstra in rešitelja italijanske opere. Pred Rigolettom je Verdi zložil 15 drugih oper, a nobena od teh ne uživa poljudnosti, kakor trojka omenjenih oper iz njegove prve dobe. Traviati so neposredno sledile Sicilijanske večernice, Simon Boccangra in Arnoldo, ki pa so v Verdijevem razvoju že stopnjo više: izraziti operni skladatelj je začel hoditi v smeri glasbene drame, toda ne v Wagnerjevem smislu. Med tem je Verdi postal zrel za novo delo »Un ballo in maschera« (Ples v maskah), ki je najmočnejše v njegovi srednji dobi. Z njo je pridobil nekaj povsem svojstvenega, v njem je prišel na dan nov izraz, ki ga je obdržal tudi v poznejših delih.

Libreto »Plesa v maskah« je v Verdiju sprožil tiste sile, ki so medtem dozorele v globlji glasbeni govor in v večji dramatski akcent, povezan v povsem nove odtenke glasbenih misli. Toda pot do novih dramatskih sredstev je vodila po dolgih ovinkih. V prvi vrsti so mu bili potrebni primerni libreti. Čim bolj pa je bila Verdiju snov napeta, tembolj je bila v spotiko cenzuri. Verdi, kot buditelj svojega naroda in »maestro della rivoluzione italiana«, je v zadnjih desetletjih postal sicer že svetovno priznan mojster, a politične oblasti se niso ozirale na to in so se še dalje bale podžigajoče moči

njegovih besed. Verdijevo glasbo so tolmačili kot politično orožje za idejo zedinjene Italije, ki je takrat korakala z vedno večjo silo nasproti cilju. (Iz črk imena Verdi so napravili Vittorio Emanuele Re d' Italia in vzklik »Viva Verdi« je dobil s tem primeren smisel.)

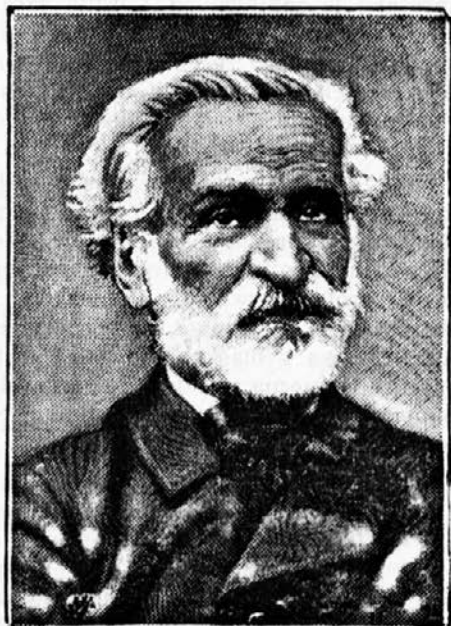
Ko je Verdi poslal svojo novo opero »Vendeta in domino« v Neapel, se je tamošnja cenzura vznemirila. Snov njegovega dela je bila prej že dvakrat obdelana v operni obliki, a Verdi je bil neapelski cenzuri nevarnejši kakor njegova predhodnika, ki sta porabila resnično zgodovinsko snov o umoru švedskega kralja Gustava III. na plesni veselici v Stockholmu, v noči od 16. na 17. marca 1792. Atentator je bil gardni kapetan Ankerstroem. Usodna plesna prireditev se je vršila v opernem gledališču. Motiv te zarote in umora na veselici je glasbeno obdelal 20 let pred Verdijem Auber v »Gustave ou le bal masqué« in še pred tem Mercadante v »Il Regente«. Neapelski cenzuri je bil še v živem spominu Orsinijev atentat na Napoleona III. l. 1849. Čutila je vulkanična tla pod seboj. Mislila si je: Umor kralja ne sme priti na oder; kajti kar je pred več kakor 20. leti učinkovalo v pariški operi in z Auberjevo glasbo kot zabavna drama, bo imelo z Verdijevo glasbo gotovo ostrejši učinek. V takih prilikah in v takem napetem ozračju je Verdi izročil svojo novost neapelskemu gledališču.

Od zasnove do uprizoritve »Plesa v maskah«.

V začetku septembra l. 1857. je prišel Verdi zopet v Busseto. Svojemu libretistu Antoniu Somma je sporočil, da išče operno besedilo s »čustveno močnim dejanjem« (soggeto di sentimento), približno tako, kakor je »Somnambula« Bellinija, a ne da bi jo posnemal. Z Neaplom je imel dogovor za novo odrsko delo in na skladatelja so začeli pritiskati, da bi ga čimprej poslal. Po dolgem praudarku se je Verdi odločil za špansko dramo »Il Tesoriere del Re Don Pedro«. Dramo si je sam uredil za libreto, a radi nekaterih pomislekov je opustil to delo. V roko mu je tedaj prišel 20 let star Scribejev tekst »Švedski kralj Gustav III.«. Antonio Somma se je takoj lotil dela, Verdi mu je izdatno pomagal. Zadnje dni decembra

1857. je bilo glasbeno delo izvršeno in 14. januarja je Verdi prišel v Neapel, da izvrši za uprizoritev še zadnje priprave. Tedaj je cenzura stopila na noge in začela pustošiti po novem Verdijevem delu

GIUSEPPE VERDI

* 10. oktobra 1813 v Le Rôncole, blizu Busseta
(provinca Parma) — † 27. januarja 1901. v Milanu.

Operno dejanje so hoteli okrniti pri glavi in pri nogah. Prvotni naslov »Vendeta in domino« (Osveta v dominu) so prekrstili v nepomembni titel »Adegli degli Adimari«. Dejanje so prenesli iz elegantnega in viteškega 17. stoletja v 14. vek. Cenzura je zahtevala

tudi izpremembo glavnih oseb, črtanje plesa v maskah in zarotniške scene z izžrebanjem morilca, umor pa bi se smel izvršiti kvečjemu za odrom.

Verdi se je odločno uprl takšnemu pohabljenju in prepovedal uprizoritev. Impresarij je zahteval od Verdija zaradi te prepovedi 50.000 dukatov edškodnine, ker je imel s pripravami že mnogo stroškov. Končno je bil ta spor rešen v Verdijevo korist, ker se je obvezal, da izroči neapelskemu gledališču v zameno »Simona Boccanegra«. Tako se je izmuznil strogi in smešni neapelski cenzuri ter rešil svojo »Osveto v dominu«. To novo Verdijevo operno delo je kmalu nato pridobil impresarij Jacovacci za rimski Teatro Apollo.

Rimska cenzura ni bila tako stroga in se je zadovoljila z malenkostnimi in nebitvenimi spremembami. Naslov »Vendeta in dominu« so prekrstili v »Un ballo in maschera«, švedskega kralja Gustava III. v »Ricarda, grofa Warwicka, bostonskega guvernerja« in atentatorja Ankerstroema v »Renata, guvernerjevega sekretarja«.

Prva uprizoritev »Plesa v maskah« je bila v Rimu 17. februarja 1859. Uprizoritev ni bila vzorna, vendar je rimsko občinstvo sprejelo novo Verdijevo opero z ogromnim navdušenjem. Skladatelj je po trdem boju izbojeval svojo stvar in prejel popolno zadoščenje.

M. B.

Vsebina

Dejanje se godi v Bostonu in v njegovi okolici ob koncu 17. stoletja.

I. dejanje.

Dvorana v guvernerjevi palači. Jutranji sprejem pri bostonskem guvernerju grofu Rikardu. — Odposlanci in častniki čakajo na grofov prihod. Niso mu pa vsi naklonjeni. Zlasti ga sovražita častnika Sam in Tom s svojimi privrženci, ki prežijo na vsako priložnost, da bi se nad grofom maščevali, ker jim je svojčas škodoval. Kmalu naznani paž Oskar grofov prihod. Grof vstopi in vse radostno pozdravi. Z veseljem obljubi poslancem, da jim bo želje izpolnil. Oskar mu predloži seznam oseb, ki jih je povabil na ples v guver-

nerjevo palačo. Z vidnim dopadenjem čita grof ime Amelije, žene svojega najboljšega prijatelja Renata, v katero je zaljubljen. Presrečnega se čuti, da jo bo lahko zopet videl. Nato ukaže pažu, naj se umakne z navzočimi v sosednje prostore. Tam naj čaka, ker prihaja Renato. Renato opazi, da je grof nekam potrť in ga vpraša po vzroku. Ker pa misli Rikardo, ki je bolj zamišljen nego potrť, vedno le na ljubljeno Amelijo, noče povedati vzroka. Pove mu ga pa Renato. Po njegovem mnenju je grof potrť zaradi zarote, ki se kuje zoper njega. Neizmerno je grof vesel, da ni Renato odkril pravega vzroka. Renato pa je tako uslužen, da hoče celo povedati imena zarotnikov, a velikodušni grof noče o tem nič slišati. Za nobeno ceno si noče umazati svojih rok s krvjo zarotnikov. Grof je prepričan, da ga bo vedno in povsod ščitila ljubezen njegovih podanikov. Da ga ljudstvo neizmerno ljubi, potrđi tudi Renato. Kjerkoli se grof nahaja, vedno molijo njegovi podaniki zanj, kajti prav dobro vedo, da bi domovina prišla v stisko, če bi grof umrl ali padel pod bodali zarotnikov. V tem naznani paž sodnika. Ta vstopi in izroči grofu nekaj papirjev v podpis. Tudi neko žensko hoče sodišče izgnati. Ker se grof za njo zanima, pove sodnik, da je to čarovnica, vedeževalka z imenom Ulrika. Sodnik predlaga, naj se jo izžene, ker navaja ljudi k sramotnim dejanjem in uganja coprnije. A ker se Oskar zanjo zavzame, se grof odloči za drugo pot. Pažu ukaže, naj pokliče tudi tiste, ki čakajo v sosednjih prostorih, in povedal bo svoj načrt. Ko prejšnji vstopijo, naznani grof, da se bodo danes zopet sestali, in sicer pri Ulriki. Vsi naj pridejo popoldne tja preoblečeni. Dasi ima Renato pomisleke, ker se boji za grofovo varnost, vendar ukaže grof Oskarju, naj mu preskrbi ribiško obleko. Grof se hoče osebno prepričati o resničnosti Ulrikine vedeževalske umetnosti. Seveda, tudi Oskar hoče pri njej poskusiti srečo. Renatu pa te copernije niso mar, on pojde le zato, da bo grofa ščitil, če mu bo pretila nevarnost. Sam in Tom pa se veselita v svojih srcih, ker upata, da se bosta ob tej priložnosti lahko maščevala.

Sprememba.

Pri Ulriki doma. Po vsem prostoru so razvrščeni različni magični predmeti. — Pri vedeževalki se je nabralo že precej žensk, ki

bi rade kaj izvedele o svoji bodočnosti. Ulrika stoji ob magičnem kotlu in vsa zamaknjena kliče kralja podzemlja. V tem vstopi grof Rikardo v preprosti ribiški obleki. Nič kaj niso ženske vesele, da jih nekdo moti in ga zapodijo, a grof se z nasmežkom na ustnicah le nekoliko umakne v ozadje. V sobi postaja že mračno, Ulrika pa nadaljuje s coprnijami. Vsa navdušena je, kajti vrag se je njenemu klicu odzval in že ga vidi, kako prihaja, držeč v levici baklo bodočnosti. Ženske ji navdušeno vzklikajo. Zopet nekdo pride. Ta je mornar Silvano, ki služi grofu, za katerega je večkrat tvegat življenje. Zelo rad bi v službi napredoval. Zato se je odločil, da vpraša Ulriko, če lahko upa, da bo kdaj za svoje vestno delo primerno poplačan. Ulrika vzame njegovo roko in iz te mu prerokuje, da bo prav gotovo povišan in bo prišel do denarja. Grof pa, ki je vse to poslušal, vzame iz žepa zavitek denarja, na katerega v naglici napiše: »Svojemu častniku Silvanu, grof Rikardo«. Skrivoma ga vtakne mornarju v žep. Prerokba Silvana osreči in ko slučajno vtakne roko v žep, naleti na zavitek. Nihče ne bi bil verjel, da se bo Ulrikina prerokba tako hitro uresničila, zato vsi navzoči poveljujejo čarovnico, zlasti še srečni Silvano. Baš v tem nekdo potrka. Na grofovo presenečenje vstopi Amelijin sluga, ki natihoma pove Ulriki, da želi njegova gospodarica ž njo na samem govoriti. Ulrika je voljna sprejeti jo, zato ukaže navzočim, naj odidejo. Saj mora, preden jim da kak odgovor, še enkrat povprašati vraga. Vsi odidejo razen grofa, ki se skriva za zaveso. Zdaj vstopi Amelija. Prišla je, da bi ji Ulrika dala kako sredstvo zoper njeno grešno ljubezen, ki jo goji kot poročena žena do grofa. Ta sliši njene besede in se čuti blaženega. Ulrika ve za tako sredstvo. To je čarodejno zelišče, ki ga mora o polnoči sam utrgati, kdor ga potrebuje. Dobi se v okolici mesta in sicer na tistem kraju, kjer stojijo vešala za hudodelce. Sicer je Amelijo že sedaj strah, a vendar bo skušala vse storiti, da se le reši tega trpljenja. Rikardo pa v svojem srcu sklene, da ji bo tja sledil in jo bo ščitil. Kmalu mora tudi Amelija oditi, ker prihajajo drugi klienti. Tu so Tom, Sam, Oskar in drugi kavalirji; vsi so preoblečeni, kakor so se domenili. Med nje se pomeša tudi grof. Zasmehljivo pozovejo Ulriko, naj jim prerokuje. V najboljšem slučaju se grof zaničevalno šali z njeno umetnostjo, kar Ulriki ni všeč. Opozori ga, da se ne sme

norčevati, kdor hoče slišati njen izrek. Naposled ji grof z vso resnostjo poda svojo roko, ali kaj mu pove? Čaka ga smrt in sicer po nekem prijatelju. Navzoči so presenečeni, a grof si njenega izreka ne vzame k srcu, češ, da je vse le šala. Končno jo vpraša, kdo bo morilec. Tisti bo, ki mu bo danes prvi stisnil roko v pozdrav. Sam in Tom sta kakor na trnju, ker se bojita, da ju bo vedeževalka izdala. Kmalu pa si oddahneta, ko vstopi Renato in prisrčno stisne grofu roko v pozdrav. Navzoči se smejejo, češ, da je njena prerokba zmotna, saj je vendar Renato grofov najboljši prijatelj. Ko Ulrika sliši, da je neznani ribič sam grof, se začudi. Grof se še nekoliko norčuje: »Torej tvoj vrug ti ni mogel povedati, kdo sem? In niti tega, da si bila danes obsojena na izgnanstvo?« Ulrika je presenečena, a se kmalu pomiri, ko ji grof izroči mošnjo z denarjem. Lepo se mu zahvali in ga še enkrat opozori, da mu je izdajalec blizu in ne eden sam, več jih je. Tom obupuje. V tem se od zunaj sliši vzklikanje grofu. Kmalu nato se pojavi Silvano, ki je pravilno slutil, da ga je sam grof osrečil. Množica, katero je Silvano privedel, vzklika grofu in mu želi sreče ter zdravja. Kako naj grof nekoga sumi, saj so mu vendar vsi tako zelo vdani, a Renato meni, da ne sme kar tako na slepo zaupati, previdnost je potrebna.

II. dejanje.

Samotna pokrajina v okolici Bostona. Noč je. Na desni v ozadju vešala. Na griču se pojavi Amelija. Poklekne in moli, nato hiti proti mestu, kjer bi morala trgati zelišče. S strahom v srcu premišljuje: »Tam je mesto, kjer dobi hudodelec svoje plačilo. Pod stebri tam je rastlina. Pogum velja!« Vendar ji je tesno pri srcu in zlasti še, ko bije ura strahov. Še bolj rase njen strah, ko zagleda ob mrkem luninem svitu pošast, ki se ji približuje. To je grof, ki ji hoče stati ob strani. Vroče ga prosi Amelija naj odide in jo pusti v miru, naj čuva njeno čast in ima sočutje za njeno bol. Nikoli je noče zapustiti, saj ga neizmerna ljubezen vleče le k njej. Njeno čast pa hoče čuvati, prisega ji pred Bogom. Le to naj reče, da ga ljubi. Naposled Amelija vendar prizna, da ga ljubi, kar ga osreči. V tem se nekdo pojavi. Renato je tu. Naglo si Amelija zakrije obraz s pajčolanom. Renato

je prišel, da bi rešil grofa pred njegovimi zasledovalci zarotniki, ki so se v bližini skrili. Zavit v svoj plašč je prišel z njimi sem, kakor da bi bil eden njihovih. V skrbi za njegovo življenje ponudi Renato grofu svoj plašč in mu predlaga, da bi se tako preoblečen po drugi poti vrnil v mesto. Tudi Amelija ga prosi, da bi se rešil, a grof se obotavlja, ker je noče pustiti same. Šele ko ona zagrozi, da si bo snela pajčolan, če ne gre, se grof odloči k odhodu. Prej pa mu mora Renato obljubiti in priseči, da bo neznanko spremil do mestnih vrat in ne bo z njo niti besedice govoril. Ko bosta prišla do mestnih vrat, mora iti on svojo pot. Renato obljubi, da bo tako ravnal. Sedaj pa mora brez obotavljanja oditi, kajti, kakor pravi Renato, ki se je ogledal naokoli, se zarotniki bližajo. Na njuno ponovno prošnjo, naj se reši, ogrne Rikardo Renatov plašč in odide. Sedaj povabi Renato neznanko, naj mu sledi brez strahu, saj ji nudi on varno spremstvo. Že so zarotniki tu; takoj hočejo opraviti svoje delo, a so nemalo presenečeni, ko naletijo na Renata. Škoda! Ker se jim je njihov namen zopet izjalovil, hočejo vsaj vedeti, kdo je lepotica. Renato pa tega ne dovoli. Mesec močno sveti. Ker hoče Tom Ameliji siloma strgati pajčolan, nastane med njim in Renatom prepir in že se hočeta spopasti, ko se med njiju postavi Amelija. Pri tem pa ji pade pajčolan. Renato spozna ženo in je ves iz sebe. Tudi ostali so presenečeni, a vendar uživajo: »Kdo bi si mislil kaj takega!« Amelija je vsa obupana in si želi le smrti. Renato pa vpraša Sama in Toma, če hočeta priti jutri k njemu na dom, ker jima bo nekaj sporočil. Oba privolita. Nato se zarotniki smeje razidejo. Renato hoče dano obljubo izpolniti; spremil bo Amelijo do mestnih vrat. Za sceno se sliši posmehovanje zarotnikov.

III. dejanje.

Renatova delovna soba. — Renato je besen, svojo ženo hoče umoriti. Nič ne pomagajo njene prošnje, a ko ga slednjič prosi, da bi pred svojo smrtjo še enkrat objela in poljubila svojega otroka, ji Renato ginjen to dovoli. Medtem, ko odide Amelija k otroku, Renato premišljuje. Ne, nad njo se ne bo maščeval; rajši nad grofom, ker mu je ta ukadel njeno srce. V tem vstopita Tom in Sam. Renatu je dobro znano, da hočeta grofa umoriti, saj ima dokaze, a vendar ju

ne namerava izdati, ampak se jima hoče pridružiti kot zarotnik. Sam in Tom mislita, da se šali, a ko jima Renato z vso resnostjo reče, da hoče dati svojega sina v zastavo in naj tega ubijejo, če on ne bo zvest, se uverita, da meni resno. Še danes se hočejo maščevati. Le to ju še prosi, naj dopustita, da napad izvrši sam, kar pa onadva ne dovolita. Ker bi vsak izmed trojice to delo sam rad opravil, predlaga Renato, da bi žrebali. Sam napiše imena na listke, in jih vrže v vazo. V tem vstopi Amelija in naznani paža. »Naj le počaka,« meni Renato. Amelija pa mora med tem potegniti listek iz vaze. S tresočo roko potegne Amelija, sluteč, za kaj gre., listek, na katerem je zapisano Renatovo ime. Ta je vzničen, kajti po njegovem mnenju je usoda pravična. Nato ukaže, naj Oskar vstopi. Grof ga je poslal z naročilom, naj povabi Renato in gospo na nocojšnji ples. »Ali bo grof navzoč?« vpraša Renato. Na Oskarjev pritrdilni odgovor izjavi Renato, da bo prišel z Amelijo. Sam in Tom se čutita srečna, ker sta prepričana, da se bo pri taki maskeradi nakana gotovo posrečila. Amelija pa si dela očitke, ker je s svojim žrebom dala možu orožje v roke. Boji se, da bo morala to krvavo dejanje še sama gledati. Premišljuje tudi, kako bi to preprečila, ne da bi moža izdala. Mogoče ji bo Ulrika pomagala. Oni trije pa se domenijo, da bodo prišli na ples v modrem oblačilu z rdečim trakom na levi strani. Njih geslo bo: Smrt in maščevanje!

Sprememba.

Kabinet v bližini plesne dvorane. — Rikardo je prepričan, da je Amelija našla doma svoj notranji mir. A ker ji je obljubil, da bo njeno čast varoval, se odloči, da bo poslal Renata zopet na Angleško, kamor bo šla z njim tudi Amelija. Težka mu je ločitev od nje, zato se obotavlja, a naposled vendar podpiše ukaz. V daljšem spevu premišljuje Rikardo: Dasi bo ona za vedno oddaljena, ji bo njegovo hrepeneče sree vedno sledilo. Večno hoče misliti na njo. V tem nastopi paž, ki drži v roki pisemce za grofa. Pismo mu pošilja neznan oseb, ki ga svari pred napadom nanj. Grof se ne zboji, udeležiti se hoče plesa, kajti še enkrat hoče videti ljubljeno Amelijo. Odide.

Sprememba.

Prekrasna plesna dvorana. Vrvež je velik. Večina navzočih je maskirana; navdušeni so nad toliko krasoto. Tudi Tom, Sam in Renato so tu. Zadnji je mnenja, da grofa morda ne bo, kar spravlja Toma in Sama v obup. Ker pa jih neka maska očitno opazuje, se zopet razidejo. Opazovalec, ki ni nihče drugi kakor paž Oskar, se nato približa Renatu rekoč, da ga pozna. Seveda tudi Renato spozna paža. Ob tej priliki izve Renato, da je grof na plesu. Oskar nekaj časa noče povedati, kako je grof maskiran. Ko pa Renato izjavi, da mora z grofom še danes o nečem važnem govoriti in bo paž kriv, če bo prepozno, mu Oskar zaupa, da nosi grof črn domino z rožastim trakom čez prsi. Nato paž izgine v množici. Renato pa se približa nekaterim zarotnikom in ko jim da navodila, se razidejo. Zopet daje zbor duška svojemu navdušenju nad takim sijajem. V tem pride grof in za njim oseba v belem dominu (Amelija), ki ga roti, naj odide, ker mu grozi nevarnost. Grof se za njene besede ne zmeni in zahteva od zasledovalke celo, da mu pove svoje ime, ker je že nejevoljen. Zakaj ga tako roti, zakaj plaka, čemu ji je njegova smrt tako pri srcu? Amelija, ki ne more več spreminjati glasu, mu z naravnim glasom pove, da bi zanj žrtvovala svoje življenje. Končno spozna grof Amelijo po glasu. Ponovno ga vroče prosi, da bi se rešil, a grof izjavlja, da se ničesar ne boji, če ga ona ljubi. Na njeno priporočilo, če želi, da ona od žalosti umre, odvrne grof, da ji želi le dobro, zato je moža premestil. Sicer je s težkim srcem to storil, a ona mora odtod. V tem se Renato približa in sune grofa z nožem. Nenadoma nastane splošno razburjenje. Navzoči spoznajo Renata. Vsi razburjeni zahtevajo smrt za ubijalca. Rikardo pa zapove, naj Renata pustijo v miru in pokaže ukaz, s katerim bi moral biti Renato premeščen. V zadnjih dihih pove Ricardo Renatu, da je njegova žena nedolžna, da je njena čast nedotaknjena in da mu je bila zvesta. Ker pa jo je ljubil in ni hotel svojega prijatelja onečastiti, ga je nameraval odposlati na Angleško v višjo službo. Vsi so potrti. Renato je obupan, ker se je prenaglil. Navzoči in celo Tom in Sam prosijo Boga, da bi grofa rešil. V poslednjih dihih odpušča Rikardo vsem in umre.

Verdijeva dela

Opere:

- Oberto Conte di S. Bonifacio, I. uprizoritev 17. nov. 1839. v Milanu;
Un giorno di regno, 5. septembra 1840, Milan;
Nabucodonosor, 9. marca 1842, Milan;
I Lombardi, 11. februarja 1843, Milan;
Ernani, 9. marca 1844, Benetke;
I due Foscari, 3. novembra 1844, Rim;
Giovanna d' Arco, 15. februarja 1845, Milan;
Alzira, 12. avgusta 1845, Neapel;
Attila, 17. marca 1846, Benetke;
Macbeth, 14. marca 1847, Firenze;
I Masnadieri (Razbojniki), 22. julija 1847, London;
Jerusalem, 26. novembra 1847, Paris;
Il Corsaro, 25. oktobra 1848, Trst;
La Battaglia di Legnano (Bitka pri Legnanu), 8. dec. 1849, Rim;
Luisa Miller, 8. decembra 1849, Neapel;
Stiffelio, 16. novembra 1850, Trst;
— Rigoletto, 11. marca 1851, Benetke;
— Il Trovatore, 19. januarja 1853, Rim;
— La Traviata, 6. marca 1853, Benetke;
Les Vêpres Siciliennes (Sicilijanske večernice), 13. VI. 1855, Paris;
Simon Boccanegra, 12. marca 1857, Benetke;
Aroldo, 16. avgusta 1857, Rimini;
— Un Ballo in maschera (Ples v maskah), 17. februarja 1859, Rim;
La Forza del Destino (Moč usode), 10. novembra 1862, Peterburg;
Macbeth, 21. aprila 1865, Paris;
Don Carlos, 11. marca 1867, Paris;
— Aida, 24. decembra 1871, Kairo;
Simon Boccanegra (2. izdaja), 24. marca 1881, Milan;
— Othello, 5. februarja 1887, Milan;
— Falstaff, 9. februarja 1893, Milan.

Komorna glasba:

Šest romanc (komp. 1838).

L' Esule, arija (tekst Solera, komp. 1839).

La seduzione, romanca (tekst Balestra, komp. 1839).

Notturmo za tri glasove (komp. 1839).

Album (šest romanc) komp. 1845.

Il poveretto, romanca, tekst Maggioni (komp. 1847).

Stornello: Tu dici che non m'ami (komp. 1869).

Inno delle Nazioni (Himna narodov). Zložena za veliko razstavo v Londonu, izvajana 24. marca 1862 v Londonu.

Quartett (za godala) izvajan prvič 1. aprila 1873.

Cerkvena glasba:

Requiem (v spomin smrti Aleksandra Manzoniya, prvič izvajan v Milanu 22. maja 1874.

— **Pater noster**

— **Ave Maria** (prvič izvajana v Milanu 18. aprila 1880).

Prihodnja operna premiera bo »Bo tra smrt«, ki jo je zložil sodobni češki skladatelj Rudolf Karel. V glavnih vlogah bodo sodelovali: Župevčeva, Ribičeva, Kogejeva (Bernot-Golobova), Gostič, Gorski, Janko, Primožič in Kolacio (Zupan).

Dirigent: ravnatelj M. Polič.

Režiser: prof. O. Šest.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Foto atelje-studio
J. POGAČNIK
LJUBLJANA
Aleksandrova. cesta 3
se priporoča

ALFONZ BREZNIK

==
LJUBLJANA
ALEKSANDROVA 7
==

Vsa glasbila in strune

CINKOVO BELILO „BRILJANT“

zlati, srebrni, beli, zeleni in sivi pečat

LITOPON „TITANIK“

originalno 30% blago, odporno proti svetlobi

SVINČENI MINIJ „RUBIN“

garantirano 30% svinčenega superoksida

KOVINE IN KOVINSKI POLIZDELKI VSEH VRST!

Metalno akcijonarsko društvo, Ljubljana

Telefon 2727

Ples v maskah

Opera v treh dejanjih (petih slikah). — Besedilo sp. A. Somma. — Uglasbil Giuseppe Verdi. — Prevel I. Šorli.

Dirigent: A. Neffat.

Režiser: prof. O. Šest.

Grof Rikardo, guverner bostonski	J. Gostič
Renato, Kreol, njegov tajnik	V. Janko
Amelija, Renejeva žena	O. Oljdekop
Ulrika, vedeževalka	M. Kogejeva
Oskar, paž	Z. Župevčeva

Silvano, mornar	A. Kolacio
Samuel } častnika, zarotnika {	A. Petrovčič
Tom }	D. Zupan
Sodnik	F. Jelnikar
Sluga	F. Hvastja

Odposlanci, častniki, mornarji Plesalci in plesalke, maske.

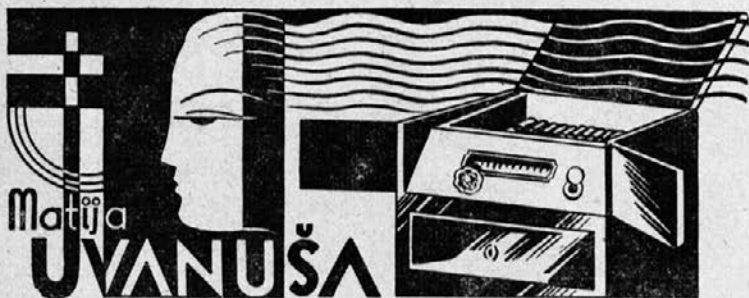
Kraj dejanja: Boston. Čas: konec 17. stoletja.

1. slika: Čakalnica v Rikardovi palači. 2. slika: V špilji pri vedeževalki. 3. slika: Ples v maskah. 4. slika: knjižnica pri Renatu. 5. slika: Rikardovi palači.

Scenograf: Ing. arh. Franz. — Kostumi: Remžgar in Mina Pirman. Dekoracije: gledališka slikarna pod vodstvom g. Vaclava Skružnega. Mobilij: Vene.

Ojačevalno napravo je dobavila tvrdka Ba z o. z. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

NAJVLJUDNEJE SE PRIPOROČA

Frizer za dame in gospode v pasaži palače VIKTORIJA
LJUBLJANA, ALEKSANDROVA CESTA ŠTEV. 4

Zobna ordinacija

Dentist teh.

Leopold Smerkolj

laboratorij za moderno tehniko in keramiko
ordinira za zdravljenje zob od 8-12 ure dop.
in od 2-6 ure pop.

Ljubljana VII. Celovška cesta 32 // Telefon 34-48